

Charlotte de Monchy

Enkeltje
Ierland

*Dierenarts Lisa krijgt haar droombaan
in een idyllisch dorpje, maar hoe gaat ze daar
ooit de ware vinden?*

ISBN 978-90-225-7250-4
ISBN 978-94-023-0494-7 (e-boek)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Shutterstock / Halfpoint; nafanya241; Ambient Ideas
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2016 Charlotte de Monchy en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The page features several grey, teardrop-shaped raindrops scattered around the title and text, creating a rainy atmosphere.

Proloog

Half drie 's nachts! Lisa gooide haar telefoon op de bijrijdersstoel en vroeg zich af wat er ook alweer zo leuk was aan haar vak. En aan Ierland. Zich concentrerend op de weg reed ze naar huis. Harde windstoten beukten tegen de zijkant van haar auto. De Fiat was niet echt gebouwd op storm. Het voelde alsof ze bij de eerste de beste rukwind om zou slaan.

Ze moest positief blijven. Die auto kon heus wel tegen een stootje. Ze klikte haar groot licht aan om de slingerende weg met kasseien beter te kunnen volgen. Lag daar nou iets op de weg? Ze minderde vaart. 'Nee! Nee! Nee!' Haar stem kwam nauwelijks boven het lawaai van de wind uit. Ze bracht haar auto tot stilstand voor de omgevallen boom, die dwars over de weg lag, en stapte uit. Ondertussen was het ook nog eens gaan regenen.

Waarom gebeurde dit soort dingen altijd 's nachts? Driftig begon ze aan een tak van de boom te sjorren, maar er kwam weinig beweging in. Natuurlijk kwam er geen beweging in. De boom had een doorsnede van een meter! Ze kon er ook niet omheen. De lucht lichtte op door een bliksemflits. Haar jas was nu al doorweekt. Naar huis lopen was geen optie. Ze zag het niet zitten om in het holst van de nacht in haar eentje langs een pikdonkere weg door de regen en de modder te ploeteren.

Ze kon in haar auto slapen. Dan liet ze de motor lopen voor de verwarming. Haar bevroren tenen protesteerden meteen. Ze

rilde van de kou en vroeg zich af of ze genoeg benzine had om de auto de rest van de nacht stationair te laten draaien. Voor de vorm rukte ze nog een keer heel hard aan de boom en ging daarna moedeloos in de auto zitten.

Er was niets aan de hand. Ze zou gewoon iemand bellen. Maar niet Martha, haar baas, met wie ze, zacht gezegd, een koele band had. En ook niet Kathy, want die had een kind en kon niet zomaar thuis weg. Daniel! Haar collega. Die kwam van de goede kant van de boom. Hij kon haar ophalen en naar huis brengen. Ze pakte haar telefoon en toetste zijn nummer in. Ze wachtte gespannen tot ze zijn stem hoorde... op de voicemail. Ze opende het handschoenenkastje en stopte een paar boerderijdropjes in haar mond.

Ze stond op het punt om te gaan huilen. Waarom leek 's nachts alles altijd veel erger? Ze kon terugrijden naar Richard, de boer waar ze net de keizersnede had gedaan. Maar de gedachte om bij Richard in zijn smoezelige huis op dezelfde bank te slapen als zijn Berner sennens, schrok haar af. Kort samengevat: er was nog maar één iemand over. De laatste die ze wilde bellen, echt de aller-, allerlaatste. Zeker na wat er gebeurd was. In gedachten nam ze haar mogelijkheden nog een keer door. Ze probeerde Daniel nog een keer en daarna toch ook Kathy, maar beiden hadden hun telefoon uitstaan. De politie bellen vond ze een beetje overdreven. Ze staaarde naar haar telefoon. Het was toch een beetje griezelig alleen in de auto, ze had het ijskoud en ze was moe. Het plensde nu van de regen. Er moest iets gebeuren. Ze scrolde omlaag tot zijn naam in het scherm stond.

1

‘Ik heb geen heimwee.’ Lisa had er al spijt van dat ze Tess had gekypet voor haar spreekuur begon. Ze wilde op zaterdagochtend vroeg niet met haar neus op de feiten gedrukt worden.

‘Natuurlijk heb je heimwee. Het is ook een enorme overgang, van bruisend Amsterdam naar een middeleeuws Iers dorp. En dan kom je ook nog te werken in een praktijk vol akelige meubels.’ Tess boog zich dichterbij de webcam om Lisa’s omgeving beter in zich op te kunnen nemen. ‘Hoe komt dat toch, dat mensen die in een gehucht wonen een voorliefde hebben voor gedateerde interieurs?’

Lisa keek naar de formicatafel voor haar en de praktische zwarte bureaustoel waar ze op zat en haalde haar schouders op. ‘Ik heb nooit gezegd dat ik heimwee had,’ hield ze vol. ‘Ik zei alleen maar dat ik voor zo’n kop versgemalen koffie met opgeklopte melk iemand zou omleggen.’ Verlangend staaarde ze naar het computerscherm, waarop ze haar beste vriendin zag met haar handen om een perfecte cappuccino gevouwen.

‘Ze hebben toch wel koffie daar in Brentwood?’

‘Ja, filterkoffie die naar dode muis smaakt.’ Lisa staaarde naar de vergeelde kunststof klok aan de muur van de wachtruimte tegenover haar.

‘Ah joh, gewoon veel melk erbij doen.’

‘Er is alleen maar houdbare melk...’ Over twee minuten begon

haar spreekuur, wat betekende dat de praktijk over tien minuten propvol zou zitten.

‘Gatsie.’

‘Voor de rest is het hier gewéldig.’ Het klonk niet erg overtuigend.

‘Je bent in ontkenning. Je wilt terug naar Amsterdam. Je woont al acht maanden in een uitgestorven Iers dorp, met onverharde wegen, waar het aan de lopende band miezert.’

‘Ja, ik mis inderdaad die 365 zonnige dagen in Amsterdam!’

‘Hier is het ook wel eens druilerig, maar er is hier tenminste altijd iets leuks te doen!’

‘Zoals?’

‘Van alles.’ Tess dacht na. ‘Je kan winkelen, cultuur opsnuiven, lekker een potje bowlen...’

‘Tess, ik haat bowlen en jij ook.’

‘Je snapt wel wat ik bedoel. Zoals ik nu, ik zit héérlijk in De Koffiekantine, samen met mijn laptop.’ Ze leunde met haar hoofd op haar handen. ‘Oké, ik geef toe, dat klinkt sneu. Ik mis je, Lies, dit is ons lievelingstentje en nu zit ik hier alleen. Er is niemand tegen wie ik op zaterdagochtend over mijn werk durf te klagen of aan wie ik mijn nieuwe schoenen kan laten zien.’

‘Laat zien!’ Lisa hoorde een auto het pad op rijden.

‘Dat kan dus niet, want ik heb een rokje aan. Of ik moet op de stoel gaan staan.’

‘Nou en? Laat zien. Je kent toch niemand daar.’

‘Wel.’ Ze verschoof haar beeldscherm. ‘Bij het raam links, is dat niet Terence van de borstelbaan?’

‘Onze snowboardleraar van vorig jaar? Die had toch blond haar?’ Lisa boog zich dichterbij haar scherm toe. Ik zie het niet goed.’

Tess kroop zowat in de camera en begon te fluisteren. ‘Ik denk dat hij zijn haar verft. Dat doen snowboarders.’

‘Ik zie je neusgaten. Schuif gezellig bij hem aan.’ Lisa keek

over de computer heen naar buiten. Voor het raam stopte een Opel die zijn beste tijd had gehad. ‘Tess, ik moet ophangen, er probeert iemand een schaap uit zijn achterbak te tillen.’

Lisa ritste haar zwarte fleecvest van The North Face dicht, bond haar dikke bruine haar in een staart met het elastiekje dat om haar pols zat en liep naar buiten. Na acht maanden bij het Brentwood Veterinary Centre kende ze de meeste boeren uit de omgeving wel. Ze stak haar hand op naar Richard McGregor, die met een kreunend schaap in zijn armen naast de auto stond. Snel schoot ze hem te hulp.

‘Lisa! Ik had Daniel al gebeld, die is onderweg, maar misschien heb jij tijd voor een keizersnede?’

Lisa probeerde niet naar het donkere streepje koffieaanslag tussen zijn voortanden te kijken. ‘Natuurlijk. Kom verder.’

Samen droegen ze het schaap naar binnen. Achterwaarts liep ze de behandelkamer in.

‘Heb je een doos bij je voor de lammeren?’ Ze liet de voorkant van het schaap voorzichtig op de behandeltafel zakken.

Richard liet de achterkant van het schaap los. Met een doffe dreun plofte het beest op tafel. Het mekkerde verontwaardigd. ‘Achter in de auto, ik zal hem wel even halen.’

Lisa verdoofde het schaap en begon het gebied waar ze de snede wilde zetten te scheren. Ondertussen vroeg ze zich af of ze heimwee had. Natuurlijk miste ze Tess. Ze hadden jarenlang een piepkleine etage gedeeld in Oud-West. Ze hadden samen gekookt, gestapt, ze kenden elkaars geheimen en elkaars vrienden en familie. En er was niemand aan wie ze zich zo openlijk kon ergeren en tegen wie ze zo eerlijk kon zijn. Tess’ afwezigheid was als het ontbreken van een lichaamsdeel.

Ze ontsmette haar handen en haar onderarmen en keek naar het versufte schaap. Maar dit was wat ze altijd had gewild. Ze kon zich geen fijner werk voorstellen dan dit. En geen mooiere

omgeving. Ze hield van het ruige, ontembare landschap van Ierland. Het had iets onaangepasts. Het paste bij haar.

‘Goedemorgen!’ Daniel, haar collega, haalde haar uit haar gedachten. ‘Ik ben al te laat, zie ik.’ Hij kwam naast haar staan.

‘Helaas!’ Lisa moest lachen om zijn teleurgestelde gezicht. ‘Alle kanaries en cavia’s zijn vanochtend voor jou.’ Ze liet een steriel mesje uit de verpakking in haar operatiekit vallen en zette het op de scalpelhouder.

‘Yes.’ Het klonk neerslachtig. ‘Is onze zeer adequate recepti-
niste Amy er al?’ Hij trok zijn muts, die hij alleen afzette als er een hittegolf was, wat verder over zijn oren.

‘Wat denk je zelf?’ Lisa sneed voorzichtig de eerste huidlaag open.

‘Ja, retorische vraag. Ze stond gisteravond nog op de bar te dansen.’

Lisa glimlachte. ‘Het feit dat jij nog in de kroeg was tegen de tijd dat zij op de bar begon te dansen, verklaart meteen jouw stemming.’

Richard McGregor kwam binnenlopen met een stevige kartonnen doos met wat stro erin. ‘Morgen Daniel, kort nachtje gehad?’

‘Nee, hoezo?’

‘Ik hoorde op weg hierheen, tijdens het tanken, dat je op de bar hebt staan dansen vannacht. Dat was nádat ik jou had gevraagd of je mijn schaap wilde opereren.’

Lisa schoot in de lach. ‘Jij, op de bar? Serieus?’

‘Wat een dorp is dit. Dat is toch niet normaal, dat jij dat de volgende dag om negen uur al weet?’ Daniel trok zijn muts nog verder naar beneden.

‘Dat je met een lammerend schaap in de achterbak rustig gaat staan tanken, dat is niet helemaal normaal!’ Lisa keek op naar de twee mannen. ‘Of dat je een muts zo ver over je hoofd trekt dat je niets meer ziet, terwijl je spreekuur al vijf minuten geleden begonnen is.’

‘Ja, je hebt gelijk. Ik moet gaan.’ Daniel liep weg.

Secuur sneed Lisa de baarmoeder open. Ze legde haar mes weg en haalde doelgericht maar met beleid een voor een de lammetjes eruit. Richard pakte ze aan, ontdeed hun neus van het slijm dat erop zat en legde ze tegen elkaar aan in de doos. Met een voldaan gevoel keek Lisa even naar de twee lammetjes voordat ze de hechtdraad door de naald priegelde.

Terwijl ze gestructureerd de lagen weer aan elkaar vastzette gingen haar gedachten weer terug naar het Skype-gesprek met Tess. Het was toch heel normaal dat je tijd nodig had om ergens te wennen? Het was een rigoureuze keuze geweest om in haar eentje naar het buitenland te vertrekken en ze wilde het wel een kans geven. En je kon nou eenmaal niet alles hebben. Ja, ze miste haar vriendinnen en Amsterdam. De verlichte bruggetjes over de grachten in de winter, de Negen Straatjes waar ze graag winkelde en koffiedronk, gewoon het hele idee dat je ergens woonde waar het bruiste. Maar leuk werk was ook belangrijk. Voldaan keek ze naar de kleine, nette hechtingen die ze had gemaakt.

‘Het gaat stormen dit weekend.’ Richard stond naast de doos met lammetjes geduldig te wachten tot ze klaar was.

‘O?’

‘Ja, er is een weeralarm afgekondigd.’

‘Mijn dienst stopt om twaalf uur, dus dat komt goed uit. Kan ik binnenblijven met de luiken dicht?’ Ze bond haar laatste hechting af en legde de naald in het ijzeren bakje naast haar. ‘Leg je haar wel een beetje voorzichtig in de auto?’

‘Komt goed.’ Richard tilde luid kreunend het schaap van tafel.

‘Je gaat nu toch niet uitgebreid naar de supermarkt, hè, met die schapen achterin?’ Lisa liep achter hem aan met de doos pasgeboren lammetjes.

Richard liet het schaap weer neerploffen in de kofferbak, leunde tegen zijn auto om op adem te komen en gaf haar een

knipoog. 'Ik zal keurig in één keer naar huis gaan. Zet die lammetjes maar op de achterbank.'

Lisa keek naar de dreigende donkere lucht buiten. Dat beloofde niet veel goeds. Ze had koffie nodig. Dodemuizensmaak of niet.

2

De XXL-onderbroeken van Gary waren aan vervanging toe, bedacht Kathy toen ze de boxers opvouwde en op keurige stapeltjes op de strijkplank legde. Vanuit het raam keek ze neer op haar echtgenoot, die voorover gebukt de auto stond uit te zuigen met zijn speciaal voor dat doel aangeschafte autostofzuiger.

Op dat moment wist ze dat ze bij hem weg zou gaan. Haar blik bleef een tijdje rusten op zijn afgezakte broek, die een stukje bilnaad toonde. Ze ging geen nieuwe onderbroeken voor hem kopen. Het lag niet aan de enorme boxers of zijn witte billen. Ze hield gewoon niet van hem. Als ze moest kiezen tussen dure onderbroeken die hem goed zouden staan of goedkope die lubberden, zou ze de goedkope nemen. Het maakte haar niet uit hoe hij er in zijn onderbroek uitzag. Ze wilde hem nooit meer zonder kleren zien.

In hun slaapkamer legde ze zijn onderbroeken in de la naast zijn sokken. Daarna ging ze op het tweepersoonsbed zitten. Ze zou morgen gaan. Wat had het voor zin om langer te blijven hangen als je er zeker van was dat het over was?

In gedachten liep ze de consequenties na. Haar baas zou het begrijpen. De andere medewerkers in het restaurant stonden om haar functie te springen dus dat zou geen probleem zijn. Financieel zou ze het een tijdje kunnen uitzingen. Ze haalde de grootste koffer onder het verhoogde bed vandaan. Ze zou niet

veel meenemen, alleen Anne en wat kleren. Ze was niet van plan om ruzie te gaan maken over keukenmachines en nachtkastjes. Hij mocht alles houden. Graag zelfs. Anne vond het vast leuk om bij opa en oma te gaan logeren. Later zouden ze een goede omgangsregeling moeten treffen.

Kathy pakte een voor een de stapeltjes kleren uit haar kast en maakte een selectie. Ondertussen bereidde ze in haar hoofd het gesprek met Gary voor. Ze wist dat hij zou proberen haar over te halen om te blijven. Het was niet de eerste keer dat ze hem confronteerde met de beroerde staat van hun relatie. Soms lag ze er 's nachts wakker van. Dan keek ze naar hem terwijl hij naast haar lag te slapen. Het leek dan net of dit leven niet van haar was. Alsof ze ergens naar binnen keek en ieder moment weg kon gaan. Ze hield niet van dit nieuwbouwhuis, dat Gary had gekocht omdat het zo lekker goed geïsoleerd was. Alles was er praktisch. De lage plafonds, het laminaat op de vloer en het kunststof keukenblad met marmerprint, dat helemaal niet op marmer leek. Ze zette er expres gloeiend hete pannen op zodat ze een excuus zou hebben om het te vervangen, maar er kwamen maar geen kringen in.

En dan de meubels. Kathy smeedt de shirtjes steeds driftiger in haar koffer. Alles wat Gary kocht was als beste uit de test gekomen bij de consumentenbond. Daarom sliepen ze in een verhoogd bejaardenbed dat in allerlei standen kon, met een afstandsbediening die altijd net kwijt was als je in de rechtopstand tv had gekeken en wilde gaan slapen.

Ze wilde geen huis meer met praktische apparaten. Ze wilde geen stofzuiger speciaal voor de auto. En ook geen luchtvochtigheidsapparaat dat op de meest onverwachte momenten onder luid kabaal stoom begon te produceren en haar dan een hartstilstand bezorgde. Ze wilde ook geen betonnen oprit meer waar geen onkruid op kon groeien. Ze wilde niet de vrouw zijn die in